

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: T. J.
zastoupeného advokátem Mgr. René Gemmelem
sídlem K. Sliwky 126/18, 733 01 Karviná - Fryštát

proti
žalovanému: Policejní prezident policejního prezidia České republiky
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016, č. j. PPR-32733-34/ČJ-2015-990131 ve věci kázeňského trestu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12. 4. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Policejního prezidenta č. j. PPR-32733-34/ČJ-2015-990131 ze dne 24. 3. 2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje ve věcech kázeňských č. j. KRPT-101359-69/ČJ-2015-0700KR-PR ze dne 26. 10. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

ve znění pozdějších předpisů, kterého se ve smyslu § 4 odst. 2 téhož předpisu dopustil úmyslně tím, že dne 1. 5. 2015 kolem 10:00 hodin v době mimo službu v obchodním domě Kaufland v Leonovově ulici 2015/2 v Karviné-Hranicích na prodejní ploše odcizil zboží v celkové hodnotě 443,30 Kč, které si uschoval do kapes své bundy a příruční tašky, a následně bez zaplacení prošel pokladní zónou, za kterou byl zadržen pracovníkem bezpečnostní agentury. Za toto jednání mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti podle ustanovení § 51 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále „zákon o služebním poměru“).

II. Žalobní důvody

2. Žalobce v žalobním návrhu namítá množství procesních vad v řízení před správními orgány. Předně řízení v prvním stupni vytýká skutečnost, že proti osobě řízením pověřené vznesl dne 4. 9. 2015 námitku podjatosti, a tato osoba prováděla dne 7. 9. 2015 úkony v řízení, aniž by o námitce bylo řádně rozhodnuto. Samotné rozhodnutí o námitce podjatosti bylo právnímu zástupci žalobce doručeno až po provedení úkonů, kterými byl výslech dvou svědků, a navíc neobsahovalo podpis nadřízené osoby, která o námitce rozhodovala, a tedy se neshodovalo s verzí dokumentu založenou ve správním spise, kde podpis obsažen je. Nadto za procesní vadu žalobce považuje nepřeložení výše napadaných úkonů, přestože o ně bylo žalobcovým zástupcem řádně požádáno dne 1. 9. 2015; právě v nevyhovění spatřoval žalobce důvod pro podání námítky podjatosti.
3. Procesní pochybení žalobce dále spatřuje ve vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 10. 2015, přestože v podání ze dne 18. 9. 2015, které bylo správnímu orgánu doručeno v den následující, navrhoval jako doplňující důkaz výslech své osoby, při kterém chtěl uvést další skutečnosti zásadního významu. O tomto návrhu měl správní orgán rozhodnout samostatně ještě před vydáním samotného rozhodnutí ve věci.
4. Za procesně nepoužitelný žalobce považuje způsob, jakým byla v rámci vyšetřování provedena rekognice jeho osoby. Podle něj je nepřipustné, aby rozpoznatelnost osoby z videozáznamu posuzovali nadřízení žalobce namísto rozhodujícího správního orgánu. Rovněž rekognice učiněná podle fotografií je nezákonná, neboť obsahuje pouze jednu osobu typologie podobné žalobci.
5. Řízení před odvolacím orgánem žalobce vytýká neprovedení jeho výsledku v rámci doplnění dokazování, původně nařízeného na 4. 2. 2016. Žádosti právního zástupce žalobce o přeložení z důvodu kolize s jiným jednáním na den pozdější nebylo vyhověno. Následně byl nový termín výsledku stanoven na 17. 2. 2016. I na tento den se právní zástupce ani žalobce nemohli dostavit, o čemž i s odůvodněním vyrozuměli správní orgán podáním učiněným dne 11. 2. 2016 a 16. 2. 2016 a i v tomto případě správní orgán odmítl žádosti vyhovět. Žalobce nemožnost zúčastnit se výsledku doložil trvající pracovní neschopností, tu si u ošetřujícího lékaře správní orgán ověřil, čímž měl ošetřující lékař porušit svou povinnost mlčenlivosti, a tím se tedy sdělená informace měla stát nezákonnou. Při vydání meritorního rozhodnutí nemohl mít správní orgán k dispozici spisový materiál, který se podle žalobce nacházel na ministerstvu vnitra v rámci rozhodování o žalobcem vznesené

námítce podjatosti odvolacího senátu, spatřované v nepřeložení nařízeného výsledku ze dne 17. 2. 2016.

6. Od provedení žalobcem navrhovaného výsledku správní orgán upustil a doplňující návrh na provedení psychiatrického posouzení žalobce rovněž odmítl. Pro závěr správního orgánu prvního i druhého stupně o tom, že se žalobce výše popsaného jednání dopustil, tak nesvědčí jediný procesně použitelný důkaz. Absence konkrétní specifikace odcizeného zboží v rozhodnutích je činí nepřezkoumatelnými pro neurčitost. V konečném důsledku pak nedostatečná důkazní situace a neprokázání duševní způsobilosti žalobce v době činu nemůže založit porušení služebního zákona majícího charakter přestupku.
7. V závěru žaloby pak žalobce namítá, že uložený trest je nepřiměřený a nedostatečně odůvodněný.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalobní námítky podle žalovaného převážně vycházejí z odvolání, se kterým se ve svém rozhodnutí žalovaný dostatečně vypořádal. Zdůrazňuje, že v řízení proti žalobci je již od okamžiku zvolení právního zástupce patrná obstrukční strategie motivovaná snahou o naplnění jednoleté prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o kázeňském přestupku. To dosvědčuje skutečnost, že žalobcův zmocněnec opakovaně žádal o přeložení úkonů na jiný den krátce před datem stanoveným k provedení úkonu a nikoliv v době, kdy se o skutečnostech, které mu v účasti bránily, dozvěděl; zmocněnec také řádně nedoručil plnou moc k zastupování. Dále tomu nasvědčují opakované námítky podjatosti vznášené proti různým osobám na řízení se podílejícím, založené toliko na faktu, že tyto osoby nevyhověly požadavkům zmocněnce, opakované plnění úkonů ze strany zmocněnce v posledním dni stanovené lhůty a požadavek nenařizovat úkony na měsíc srpen 2015, kdy měl zmocněnec čerpat dovolenou. Žalovaný má dále pochybnosti o tvrzených zdravotních komplikacích žalobce, kvůli kterým opakovaně žádal odložení svého výsledku.
9. V rámci nalézacího řízení se žalobce hájil tím, že nebyl pachatelem přestupku, ale byla jím osoba žalobci blízká, kterou odmítl jmenovat. Na základě dokazování bylo toto tvrzení podle žalovaného dostatečně vyvráceno, načež žalobce začal namítat svou nepřičetnost v době páchání přestupku. To považuje žalovaný za účelové. Žalobcova námitka absence řádného podpisu na rozhodnutí o námítce podjatosti je vyvrácena existencí originálu dokumentu ve spisu, se kterým se navíc měl žalobce možnost seznámit. Žalobci byl doručován toliko druhopis v elektronické formě.
10. Námítce žalobce o výsledích prováděných před rozhodnutím o námítce podjatosti nesvědčí fakt, že byla podána jeden pracovní den před jejich provedením a to i přes skutečnost, že byly v minulosti na žádost zmocněnce odloženy na pozdější datum. Nadto o námítce bylo rozhodnuto bezodkladně, tedy následující pracovní den.
11. Žalovaný odmítá názor žalobce, že o všech jeho návrzích musí být rozhodnuto samostatně a navrhuje provést důkaz stranami 10 a 11 žalobou napadeného rozhodnutí. *(Na těchto stranách žalovaný uvádí, že mu zákon neukládá nejprve rozhodnout o všech návrzích*

žalobce a až poté vydat rozhodnutí. Návrh žalobce na doplnění dokazování jeho výsledkem nijak nespécifikoval odůvodněnost tohoto návrhu a s nepřistoupením k výsledku se správní orgán v rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalobce se k věci ústně do té doby vyjadřoval již dvakrát, k vyjadřování byl písemně vyzván, na což nereagoval, a disponoval s veškerým spisovým materiálem. Žalobcova práva vymezená v ustanovení § 174 Zákona o služebním poměru tak byla zachována.) Žalobcovy návrhy nemají povahu návrhů způsobilých zahájit samostatné správní řízení a nemohou být tak překážkou řízení kárného. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce hodlal uvést skutečnosti o svém majetkovém stavu a navrhnout provedení psychiatrického posouzení, což žalovaný považuje za snahu způsobit průtahy. Samotné psychiatrické posouzení žalobce navrhoval v odvolacím řízení a jeho neprovedení vytýkal jako nedostatek nalézacího řízení, ve kterém však po celou dobu tvrdil, že pachatelem nebyl on sám, ale osoba jemu blízká.

12. K námitce nezákonnosti rekognice žalovaný uvádí, že při výběru osob k rekognici určených vycházel ze žalobcova tvrzení, že se jedná o osobu jemu blízkou, a proto použil fotografie osob žalobci příbuzných. Neprovedení výslechu žalobce v odvolacím řízení pak podle žalovaného bylo zapříčiněno žalobcem samotným, který se i přes stanovení dvou termínů k výslechu nedostavil z důvodu neidentifikovaných zdravotních problémů.
13. Žalobcův argument nemožnosti rozhodnout ve věci beze spisu je rovněž dle žalovaného lichý, neboť spis v této věci byl veden jak v listinné, tak v elektronické podobě. K přiměřenosti sankce žalovaný odkazuje na rozsudky NSS č. j. 5 As 35/2014-25 ze dne 10. 2. 2016, 3 Ads 65/2011-68 ze dne 5. 10. 2011 a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. Ad 27/2010-43 ze dne 23. 6. 2014.
14. Práva repliky žalobce nevyužil.

IV. Zjištěný skutkový stav

15. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce se dne 1. 5. 2015 měl dopustit výše popsaného přestupku. Žalobce byl nejprve zadržen pracovníkem bezpečnostní služby, kterému se k činu přiznal a veškeré odcizené zboží v celkové hodnotě 443,30 Kč, které si uschoval do tašky a kapes, na výzvu předložil. Pracovník bezpečnostní služby o události sepsal protokol obsahující údaje, které mu žalobce nadiktoval a kontaktoval strážníky Městské policie Karviná, neboť se žalobce s tvrzením, že u sebe nemá doklady, nelegitimoval. Hlídka městské policie pak žalobce převezla na Obvodní oddělení Policie ČR Karviná 7, kde byl žalobce po sdělení svých osobních údajů identifikován. To je doloženo kamerovými záznamy z prostoru prodejny, služebního vchodu obvodního oddělení PČR a výpověďmi pracovníka bezpečnostní služby, strážníků městské policie a policisty, který prováděl identifikaci na služebně PČR. Po zjištění, že sám žalobce je příslušníkem PČR, bylo dne 7. 5. 2015 zahájeno řízení ve věcech služebního poměru podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. V rámci řízení se žalobce vyjadřoval k věci dne 14. a 29. 5. 2015, kdy uvedl, že se krádeže nedopustil, že v té době byl doma se svou manželkou, a že se jednání dopustila jemu příbuzná osoba, která zná jeho osobní údaje, je mu hodně podobná, a kterou odmítl jmenovat. V rámci dokazování potvrdili tři spolupracovníci žalobce, že z videozáznamu z prostor obchodního domu poznávají žalobce, a to nejen podle tváře, ale i podle oblečení (č. l. 38). Následně byli

předvolání manželka a bratr žalobce. Manželka vypovídala shodně se žalobcem, bratr vypovídat odmítl.

16. Dne 5. 6. 2015 doručil současný právní zástupce žalobce správnímu orgánu sdělení o tom, že převzal zastupování žalobce. I přes opakované výzvy (doložené ve správním spisu orgánu prvního stupně na č. l. 40 ze dne 8. 6. 2015, č. l. 42 ze dne 19. 6. 2015, č. l. 79 ze dne 25. 8. 2015, a dále ve správním spisu správního orgánu druhého stupně na č. l. 14 ze dne 3. 12. 2015) v průběhu řízení v obou stupních však plná moc k zastupování doručena nebyla. V reakci na tyto výzvy však byly žalobcem či jeho advokátem podávány námitky podjatosti z důvodu samotné výzvy. O všech těchto námitkách bylo řádně rozhodnuto jejich zamítnutím.
17. Dne 1. 7. byly nařízeny výslechy policistů Policie ČR, strážníků městské policie i pracovníka bezpečnostní služby, a to na dny 15. a 27. 7. 2015. Na žádost zástupce žalobce pak byly přesunuty na dny 7. a 9. 9. 2015. Dne 1. 9. 2015 opětovně požádal zástupce žalobce o přeložení výslechů plánovaných na 7. 9. 2015. Žádost byla zamítnuta s tím, že tento termín byl stanoven na žádost právního zástupce žalobce a o této změně byl informován dne 13. 7. 2015, tedy s dostatečným předstihem. Z tohoto důvodu podal právní zástupce neúspěšnou námitku podjatosti. V rámci provedených výslechů předvolaných osob byly bezrozporně potvrzeny výše popsané skutečnosti a taktéž byla pomocí fotografií žalobce a pěti jemu příbuzných osob provedena rekognice pracovníkem bezpečnostní služby a strážníkem městské policie, kteří žalobce správně identifikovali.
18. Dne 26. 10. 2016 bylo rozhodnuto o vině a kázeňském trestu ve věci žalobce. Rozhodnutí shrnuje všechny provedené důkazy a vypořádává se s neprovedením dokazování výpovědí žalobce navržené dne 18. 10. 2015, se všemi podanými námitkami podjatosti a žádostmi o odložení jednání, které v souvislosti s ustanovením § 174 odst. 2 zákona o služebním poměru hodnotí jako obstrukce, a i se samotným druhem uděleného trestu v návaznosti na ustanovení § 17 odst. 3 téhož zákona obsahujícím služební slib, který svým jednáním žalobce porušil.
19. Proti rozhodnutí bylo dne 13. 11. 2015 podáno odvolání doplněné podáním ze dne 24. 11. 2015. V něm zástupce žalobce namítá vady řízení v zásadě shodně s obsahem nyní projednávané žaloby. V rámci odvolání bylo na den 4. 2. 2016 stanoveno doplnění dokazování výslechem žalobce. Zástupce přípisem ze dne 1. 2. 2016 opět požádal o přeložení jednání z důvodu kolize s jiným řízením, které doložil. Přípisem ze dne 2. 2. 2016 byl žalobce vyrozuměn o nevyhovění žádosti. Na den 17. 2. 2016 bylo nařízeno nové jednání ze stejného důvodu. Žalobce i jeho zástupce se však, jak bylo popsáno výše, z jednání omluvili a ke stanovení dalšího termínu nedošlo.

V. Právní posouzení

20. První část výše popsaných žalobních námitek se týká výslechů provedených dne 7. 9. 2015. Těmto námitkám však nelze vyhovět. Jak správně uvádí ve svém rozhodnutí odvolací orgán, dle ustanovení § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru jsou vady řízení zkoumány toliko v případech, ve kterých by mohlo dojít k zásahu do zákonnosti rozhodnutí. V tomto případě tomu tak není. I za předpokladu, že by obě výpovědi svědků

ze dne 7. 9. 2015 byly z důvodu stále trvajících stavu nerozhodnuté námitky procesně nepoužitelné, ve spisovém materiálu je obsažen dostatek dalších důkazů, ze kterých jednoznačně vyplývá, že ke spáchání přestupku žalobcem skutečně došlo. Z ustanovení § 14 správního řádu nadto nevyplývá, že osoba, proti které je námitka podána, je vyloučena z provádění veškerých úkonů v řízení již v době před rozhodnutím o podané námitce. Naopak, správní orgány jsou podle ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu povinny počínat si tak, aby v rámci řízení byly dotčené osoby co nejméně zatěžovány, a aby bylo zamezeno vzniku nadbytečných nákladů. Toto ustanovení se pak nepochybně dotýká i opakovaně vyrozuměných a předvolaných svědků. O námitce bylo navíc rozhodnuto se značným předstihem před vydáním meritorního rozhodnutí, a to ve lhůtě jednoho pracovního dne od jejího podání, čímž byla oprávněnost k provádění úkonů pověřenou osobou bez jakýchkoliv pochyb stvrzena osobou nadřízenou.

21. Absence podpisu nadřízené osoby na rozhodnutí o zamítnutí námitky podjatosti pak také není jako žalobní námitka relevantní. Žalobce ji uplatnil již ve svém odvolání a odvolací orgán se s ní dostatečně vypořádal na str. 8 a 9 rozhodnutí. Žalobci byla doručována digitální verze dokumentu, t. j. druhopis obsahující doložku „v. r.“ za jménem služebního funkcionáře a digitální podpis osoby ručící za správnost druhopisu (podobně jako u soudních písemností), a s originálem se žalobce měl možnost seznámit ve spise přinejmenším dne 9. 10. 2015 prostřednictvím svého právního zástupce, který proti obsahu spisu nevznášel žádné námitky týkající se této skutečnosti.

22. Žalobcovým námitkám směřujícím k nedoplnění výsledku jeho osoby rovněž není možné přisvědčit. Řízení v této věci bylo před orgánem prvního stupně, jak vyplývá ze spisového materiálu, zahájeno již 7. 5. 2015 a skončeno vydáním rozhodnutí dne 26. 10. 2015. Žalobce měl tedy více než pět měsíců možnost se aktivně podílet na řízení. Žalobce byl dvakrát přítomen při provádění úkonů v jeho věci, jak vyplývá z protokolů ze dne 14. a 25. května 2015, nadto měl po celou dobu možnost nahlížet do spisu, podávat návrhy a ke všemu se vyjadřovat. Pro učinění návrhu na doplnění dokazování se však žalobce rozhodl až dne 18. 10. 2015 (byť tak učinil v rámci dodatečně stanovené lhůty k vyjádření) a tento návrh odůvodnil toliko strohým konstatováním, že hodlá uvést skutečnosti zásadního významu, které však blíže nespecifikoval. Správní orgán však v řízení není vázán každým žalobcem učiněným návrhem či důkazem, pokud se s jeho neprovedením dostatečně vypořádá, a je zjevné, že by důkaz neměl vliv na změnu důkazní situace. V tomto případě tak správní orgán učinil ve svém rozhodnutí na str. 7 a 8 s konstatováním dostatek příležitostí se ve věci vyjádřit, neurčitostí obsahu navrhovaného dokazování a odkazem na ustanovení § 174 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého je žalobce povinen počínat si tak, aby řízení neztěžoval a nezpůsobil průtahy s tím, že v tomto případě se o takové počínání jedná. Jak správně ve svém rozhodnutí poznamenal odvolací orgán, žalobce měl možnost uvést závažné skutečnosti v písemném vyjádření. Nelze pak ani přisvědčit námitce o povinnosti správního orgánu rozhodnout samostatně o žalobcově návrhu důkazu. Ten nelze považovat za kvalifikované podání, jako např. návrh na zahájení řízení, se kterým by souvisela povinnost meritorně samostatně rozhodnout a správní orgán není žádným jiným právním předpisem k samostatné písemné reakci zavázán. V mezích správního práva je tak zcela postačující, že se správní orgán prvního stupně s žalobcem navrhovaným důkazem výsledku vypořádal výše popsáním způsobem v odůvodnění rozhodnutí. Nedoplnění výsledku v rámci odvolacího řízení je rovněž dostatečné

odůvodněno v rozhodnutí o zamítnutí odvolání. Žalobce byl vyrozuměn o skutečnosti, že podklady pro rozhodnutí budou správním orgánem shromažďovány do 22. 1. 2016, a dále mu bylo ve dvou stanovených termínech umožněno dostavit se k nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření se k projednávané věci, žalobce však této možnosti nevyužil a v obou případech se z účasti omluvil jeden den před stanoveným termínem. Krajský soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou vždy podle ustanovení § 52 správního řádu návrhy žalobce vázány, přičemž výjimku zakládá i dostatek důkazního materiálu, jak tomu bylo i v této věci.

23. Co se týče námitky směřující k zjišťování duševního stavu žalobce v době činu, ta byla uplatněna až v odvolacím řízení a odvolací orgán se jí dostatečně zabýval na str. 12 až 14 rozhodnutí a žalobci tedy není možné přisvědčit. Žalobce si jak během činu, tak po něm počínal logicky, jak vyplývá z provedených výsledků, rovněž v zaměstnání před ani po činu neprojevilo známky duševní nezpůsobilosti k výkonu zaměstnání. Absence racionálního motivu krádeže, a tedy zjevného pominutí myslí, jak ji žalobce namítá, je dostatečně logicky vyvrácena absencí hotovostních i bezhotovostních peněžních prostředků na účtu žalobce.
24. Námitka žalobce proti provedené rekognici směřuje primárně ke skutečnosti, že žalobcovi spolupracovníci a nadřízení byli v průběhu řízení požádáni o to, aby z videozáznamů pořízených v obchodním domě a před služebnou policie, na kterou byl žalobce předveden, určili, zda se jedná o osobu žalobce. Zde je třeba konstatovat, že se nejednalo o rekognici ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu; dotázaní nevyhodnocovali, zda je možné, aby byl žalobce na videozáznamu objektivně rozpoznán, jak žalobce v žalobě nesprávně uvádí. Dotčení byli toliko tázáni, zda oni sami subjektivně žalobce na záznamu poznávají. Provedení takového důkazu pak není v rozporu se standardy dokazování, které vyplývají z ustanovení § 180 odst. 2 služebního zákona. Druhá část námitky pak směřuje k použitým fotografiím v rámci rekognice činěné policistou a pracovníkem ostrahy, kde se již o rekognici podle analogické aplikace příslušných ustanovení trestního řádu jednalo. Zde krajský soud dává za pravdu zcela správné a logické úvaze správního orgánu, který rekognici provedl za použití fotografií osob příbuzných žalobci, které v průběhu řízení sám žalobce jako možné pachatele označil, jak vyplývá ze spisového materiálu.
25. Žalobcova námitka o nemožnosti rozhodnout v dané věci bez fyzického držení spisového materiálu je pak právně zcela irelevantní. Krajský soud toliko poznamenává, že spis byl v případě žalobce veden i v elektronické podobě. Žalovaný, jak vyplývá i z jeho vyjádření k žalobě, spisový materiál v dostatečné podobě k dispozici měl. Pokud se jedná o námitku porušení lékařského tajemství, krajský soud uvádí, že informace o tom, že žalobce se v den před termínem stanoveným pro vyjádření k projednávané věci dožadoval u svého lékaře odnětí vycházek stanovených v rozmezí od 14 do 18 hodin odpoledne, ke kterým správní orgán přihlédl v rámci stanovení termínu a času pro dostavení se k vyjádření, nikterak nesouvisí se zdravotním stavem a povahou onemocnění žalobce, ale s jeho snahou o vytváření účelových překážek pro probíhající řízení. Tím, jak již bylo poznamenáno výše, žalobce porušil zákonem stanovenou povinnost součinnosti.

26. Krajský soud pak žalobci dává za pravdu, že je nezbytné, aby správní orgán ukládanou sankci dostatečně vzhledem k osobě žalobce a okolnostem případu odůvodnil. Správní orgány tak podle krajského soudu učinily, a to na str. 9 a 10 rozhodnutí orgánu prvního stupně a na str. 15 rozhodnutí orgánu druhého stupně. Jednání, kterého se žalobce dopustil, je neslučitelné s povahou služby příslušníka Policie České republiky, jehož úkolem je mimo jiné společnost před právě takovým jednáním ochraňovat. Trest byl žalobci uložen v mezích zákona a v souladu s judikaturou krajských soudů i Nejvyššího správního soudu uvedených v odst. 13 tohoto rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. března 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu